

Lielākais prieks

Seit clemīnus sagaidīja sevišķi pieklājīgi. Starp citu, clemīni bija visai nosacīti jēdziens. Līvānu eksperimentālās bioloģiskās rūpnīcas lizina čeha Nr. 1 mācību klasē ieradās pašu darbinieki — laboranti, aparātu uzraugi, inženieri. Raksturīgi, ka līvišķās mākslas izstāde, kas čehā atklāta pirmoreiz, piesaistīja ne tikai sieviešu uzmanību, kuru meistariņa un fantāzija radījuši šo eksponātu lielāko daļu. Šī izstāde radīja interesi arī vīriešos.

Tas ir pilnīgi pamatoti. Vienaldzīgo, šķiet, zālē pavisam nebija: tik neizmēlama izrādījās čeha darbinieču izdoma.

Vai zināt, kur var nodrēt vienkāršs sintētiskais sūklis, ko var iegādāties jebkurā galantērijas veikalā? Pajautājiet jaunajai aparātu uzraudzei Birutai Sprogei. Un viņa jums atbildēs: — Par oriģinātu un, kas ir ne mazāk svarīgi, visai praktisku paklāju. Vajadzīga maisu drēbe, krāsaini diegi un mazliet fantāzijas.

Sienas tepiku smalkie pinumi, galdauti, tīkliņi, moderni puloveri, keramika, kokgriezumi, fotogrāfijas, markas — visu nav iespējams uzskaitīt. Pirmajā dienā izstādi apmeklēja vairāk nekā 200 cilvēku.

Pirmie ieraksti atsauksmju grāmatā, pirmie eksponātu novērtējumi. Pagaidām visaugstākā atzīmība dota laborantes Astrīdas Grīnbergas, aparātu uzraudzes Monikas Neicnieces, Marijas Jasjukevičas, Ritas Zalītes darinājumiem. Interesantas ir inženiera Mihaila Gorova fotogrāfijas, elektrīka Egona Vīrsa oriģinālā marķu kolekcija.

Daudzi, droši vien, it kā no ļauna iepazīna savus kolēģus, vērtēja viņu tīksmi uz skaitumu. Gan dalībnieki, gan izstādes apmeklētāji ir patieciģi šī pasākuma iniciatoriem — arodbiedrības rūpnīcas komitejai, čeha kultūrmassu darba sektoram, čeha administrācijai, sieviešu padomei.

— Šādas izstādes ir savdabīga

mūsu strādājošo radošā atskaite savam kolektīvam, — saka arodbiedrības rūpnīcas komitejas priekšsēdētāja Tekla Davidenko. — Izstāžu eksponāti praktiski neatkarītojas. Tātad tā ir ista daīlrade, šie eksponāti mūs tuvāk iepazīstina ar mūsu strādnieku un kalpotāju garīgo pasauli, ar viņu piemēru audzinām skaituma jūtas ciltiem.

Bet pirmām kārtām — bērniem. Par to spilgti liecina vēl viena izstāde — mazuļu zīmējumi. Administratīvā korpusa trešā stāva priekšstelpās paveras īpatnēja pasaule — tāda, kādu to redz bērni. Dažreiz tā ir naīva, dažreiz bērnišķīgi nopietna, bet kopumā spilgta un neatkartojama.

Vairāk nekā 100 zīmējumu un aplikāciju; jautrais olimpiskais lācēns, svētku ugunošana, rudens bagātas dāvanas — sulīgte āboli un sēnes. Un ziedi varavīksnes krāsās. Pēc savas uztveres tos uz zīmēšanas pirmklasnieces Līga Vuškārniece un Iveta Sedvalde, 7. klases audzēkne Vineta Blaževiča. Droši vien vēl tālu no mākslinieciskās pilnveidības divpa-

dsmit gadu vecās Daigas Endzeles zīmējums «Es un mana pasaule». Bet iekļūsimies šajā pasaulē, un ieraudzīsim tajā nevilnotu degsmi, milzīgu vēlēšanas redzēt, just, saprast.

Pirmā bērnu zīmējumu izstāde tuvojas nobeigumam, bet vēl priekšā jauno mākslinieku tikšanās ar viņu pieaugušajiem kolēģiem Antoniju Ivbuli un Ritu Blaževiču. Būs arī balvas, atsevišķi uzvarētājiem katrā grupā no 1. līdz 4. un no 5. līdz 7. klasei.

Tā rūpnīcā radusies vēl viena laba tradīcija. Nevar nenosaukt tās iniciatoru — komisiju darba ar bērniem un pusaudžiem, kuru vada PSKP biedre Ljūbova Ardiņa.

Ne jau gadījuma pēc pirmās izstādes vadītājs ir Kārija Marksa vārds par maksu ka par lielāko prieku, kādu cilvēks spēj sev sagādāt. Un lai šis prieks būtu pēc iespējas pilnīgāks, nenogurstoši jāceļ kultūras līmenis, jāattīsta savas spējas.

I. KOROĻOVA